

Pietumos Evangelijų Kelias

Užsira kaina 15 Centų

Išleista kas savaitę

Metams užsisakymas
2 litai

Mr. 3 (142)

1938 m. sausio mėn. 16 d.

4 metai

Šmė mano ranką!

(Skaitinė Luf. 4,16—21).

Su sujaudinta širdimi mes jau įžengėm į naujuosius 1938 nuo Kristaus gimimo metus. Mes džiaugiamės, kad Viešpats mus per savo malonę iki šiol išlaikė ir leido sulaukti dar vienus naujus metus. Milijonai žmonių praėjusiuose metuose buvo Dievo pažaukti į amžinybę.

Bet ne vien džiaugsmas mus pildė įžengus į naujuosius metus. Taipogi ir baimė paliečia mūsų sielą. Vieni metai guli prieš mus kaip laukas, rytų rūko dengiamas. Kas gali toki rytą pasakyti, kokia bus diena: giedri saulėta ar tamsi, audringa? Vieni žmonės trokšta linksmų, sveikų, laimingų ir šių metų! Mes žinome, kad ne nuo mūsų valios ateina ir šie metai, bet nuo Jo, todėl šiuo psalmistu išpažinkime, savo menkystę sakdami: „Mano čėsas yra Tavo rankose, aš Tave šaukiu“. Šitas pažinimas kelia milijonus žmonių širdžių ir aukštąsias šiuo malbos atsidūšėjimu: Dieve, duok mums palaimingus, laimingus ir šiuos metus! Ir Dievas nepaliekia trokštancios žmonijos be atsakymo. Šis sveikina mus savo galingu, šventu žodžiu, laime ir išganymą žadanciu.

Šis sveikina žadėdamas mums visokių gėrybių, bet statydamas vieną būtiną sąlygą. Jėzus ateina į Nazaretą, kur jis buvo išauklėtas, kur išgyveno 30 metų. Tūkstančiai atsiminimų iš jaunystės sukyla jame. Štai ir ta pati sinagoga, kuria jis su tėvais įprato kas savaitę lankytis jau nuo kūdikystės. 30 metų sulaukęs, šis buvo išvykęs iš Nazareto. Daugely vietų savo tėvynės šis skelbė savo Tėvo valią ir darė daug didelių stebuklų. Jo garšas buvo pasitęsęs ir Nazaretą. Štai jis ir vėl savo mieste. Pagal paprotį jis eina į sinagogą. Žydi sinagogų viršininkai po pirmos pamaldų dalies dažnai leidavo dalyvaujanciam garbingam vyrui tarfi pagraudenimo žodį į švirkstusius. Ir Viešpats pasinaudoja šia teise. Jis paduotos Jam Jėz. knygų jis paskaito 61, 1—2. Paskaitęs taria: „Šią dieną išsipildė šis raštas jūsų ausyse“. Nes Jėzus pats buvo tas žadėtas Mesija ir Išganytojas Izraelio ir visos žmonijos. Šis atnešė visus žmonijai pažadėtus lobius. Čia išvardijami tokie keturi lobiai.

Kristus yra pripildytas šv. Dvasios, kad galėtų bėdiniams, vargingiems apasakyti tą linksmą žinią, kad jiems

Išgebėtojas siustas, atnešas dangiškų lobijų. Prisiminkim tos didelės prie Jėzaus jojų verkiančios griekinintės, galėjusios išgirsti iš jo lūpų: „Tau yra tavo griekai atleisti“.

Kristus turėjo išgudinti sužeistas širdis. Gyvenimo bėdos ir lankčios, kaip abipus aštus kardas perveria ir sužeidžia širdį taip, kad ji kraujuoja iš daugelio žaizdų. Prisiminkim tos našlės, netekusios savo vienintelio sūnaus. Jėzus išgudė ir jos širdį tardamas „Nervert“ ir priselbamas jos sūnų.

Jėzus apsiatė apfalktiems laisvę. Visas pasaulis pilnas apfalktųjų, pykčio, girtuoklystės, neapytybės, godo, neteisybės, melo, apgavystės ir kitų piktybių. Šių žmonių šalinė pabunda, jie jaučiasi tikrai apfalkti ir sudaužyti. Ir jiems neša Kristus išvalnijimą. Prisiminkim neteisybų šalinimą ir Jėzaus žodžių: „Šandieną jiems namams išganymas radosi“.

Atliems Jėzus neša regėjimą. Ne vien tūnįstas atis atidaro šis, bet juo labiau dvasiškas, kad galėtų išpažinti šį kaip savo Išganytojį.

Tai Jėzus ir šių metų šventystėje apsafo meilingąjį metą. Nauja, gera, išganyminga metą nori šis duoti žmonijai. Šis nori prie visų ateiti, kad gelbėtų ir žegnotų. Šis ir šiuose metuose siūlo šiuos lobius — malonę, ramybę, palinkiminimą, laisvę, regėjimą. Bet vieną sąlygą šis stato, kas galėtų įgyti šiuos lobius. Tai yra: nesibidžiuoti, sutikti priimti šiuos lobius. Visą šis vestui duoda. Tokia lengvutė sąlyga! Tai ar atsisiras žmonių, dristancijų nepriimti tokių vertingų dovanų? Taip, gyvenime yra. Taip pasiūlgė visa žydi tauta — jie atstūmė Jėzų. Taip pasiūlgia milijonai žmonių wadinamų krikščionių dar ir šiandien, taip dažnai pasiūlgiamo mes visi ir atstumiamo, atmetame šį. Milijonai krikščionių yra Jėzaus neprieteliai. Šie Jo nekencia. Šie niekina Jo žodį savo piktu gyvenimu, neįlaiko Jo namų. Ar mes norime be Jėzaus keliauti ir šiuos metus? Be Jo bus tamsu, šalta, baugu; be Jo pralaimėjimas. Todėl meskime šį: „Pastok ir mano Išganytojas. Apšigyvent mano širdyje. Taigi, imk mano ranką ir vest mane...“ Amen.

Paskutinių gyvenimo valandų žodžiai.

Laikas yra brangi Dievo dovana. Žmogaus gyvenimo dienos yra trumpos, todėl stengkimės jas praleisti geruose darbuose, stengkimės būti tokiais, kad atėjus paskutinei mūsų gyvenimo valandai, ne drėbėdami iš baimės, bet šypsodamies iš džiaugsmo galėtumėm palikti šį pasaulį ir pereiti į amžinybę. Žmonijos istorijoje randame tokių žmonių, kurie mirdami džiaugėsi, — tai tikintieji. Štai keletas pavyzdžių:

Bažnyčios Tėvas Augustinas sakė: „Leisk man mirti, mano Dieve, kad galėčiau gyventi!“

Reformatorius Jonas Husas, apsuptas laužo liepsnų, sakė: „Viešpatie Jėzau, į Tavo rankas atiduodu savo sielą, kurią Tu atpirkęs esi!“

Melanchtonas, būdamas jau mirties glėbyje, ir paklaustas artimųjų, ko jis dar geidaujas, atsakė: „Nieko kito, tik dangaus!“

Išganyto Armijos generolo Both'o žmona mirdama sušuko: „Vandenys kyla vis aukščiau, o sykiu su jais ir aš. Aš nesileidžiu žemyn, aš kylu aukšty, todėl nesirūpinkite apie mirštančius. Eikite pas gyvuosius, su mirštančiais bus gerai!“

Breitmanas mirdamas tarė: „Aš jau, žinoma, turiu eiti. Mano jėgos nyksta!... Bet kas per garbė! Angelai laukia manęs. Sudievu!“

Jurgis Brodelis tarė: „Aš taip džiaugiuosi! Aš esu išgelbėtas! Viešpats dovanojo man visas nuodėmes. Tėve štai Jėzus!...“

Klemensas Braunus mirdamas rodė pirštu ir tarė: „Aš matau vieną, du, tris, keturius angelus, laukiančius manęs. Aš juos matau lygiai aiškiai, kaip ir jus, ponas Gesteri. O, aš norėčiau, kad ir jūs galėtumėte juos matyti! Visi jie baltai aprengti. Angelai man moja, o Jėzus šaukia!“

Šie keli tikinčiųjų išsireiškimai parodo, kad mirtis tikinčiuosius pergabena ne į pražūtį, bet į amžiną džiaugsmą.

Bet pažiūrėkime, ką sako mirties valandoje kiti žmonės.

Socialdemokratų vadas Babel'is, mirdamas šaukė: „Neatstumkit ieškančiųjų sielų! O, kaip aš turiu kentėti! Visur man ateina priešais pikta iškeltoimis rankomis, visi keikia mane, kad aš tikrai dėl jų materialinės gerovės rūpinau, bet atėmiau jiems dvasinį turtą ir taip juos nelaimingais padariau... Susijunkit ir šaukit visame pasaulyje; „Dievas yra, Dievas yra!“

Rymo ciesorius Augustas suriko: „Plokite rankomis, — komedija pasibaigė“.

Ciesorius Severus prisipažino: „Viskas aš esu buvęs... bet niekas man negelbsti!“

Gambetta mirdamas sušuko: „O nemalonus likimas, o baisus galas — mirtis!“

Anglijos Karalienė Elžbieta sakė: „Visas mano brangenybes atiduočiau dar už vieną minutę gyvenimo!“

Kardinolas Mazarinas, kuris buvo surinkęs daugiau, kaip už 200 milijonų turtų, mirdamas šaukė: „Kas čia įvyksta? Man viskas svyra vienas per kitą. O, vargšė mano siela, kas bus su tavimi!“

Kada vieno seno mirštančio karininko klausė, ar bijai mirties, jis atsakė: „Mirties nebijau, bet tik tai, kas bus po mirties!“

Anglijos karalius Henrikas VIII mirdamas skundėsi: „Na, draugai, viskas niekai, valstybė, sostas!...“

Tai išnaudokime geram savo trumpą gyvenimą, kad paskutinėje gyvenimo valandoje galėtume ap. Povilo žodžiais pasiguosti kuriais jis guodėsi stovėdamas mirties akivaizdoje, rašydamas laišką Timotėjui: „Aš jau esu aukojamas ir mano atsiskyrimo laikas jau yra arti. Aš kovoju gerą kovą, pabaičiau bėgimą aš išlaikiau tikėjimą. Gale man pažadėtas teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas, bet ne tik man, bet ir visiems, kurie mvlī Jo atėjimą.“

Kun. P. Dagys.

Tikėjimas pagal Ap. Povilą. (Tęsinys).

a) Tikėjimas geri darbai.

Povilas greit pasižymėjo, nes jis gerą pranešimą apie tikėjimą skelbė. Jo darbas atrodė keistas, nes Gal. 1,23, t. y. tas kuris visados persekiojo, prieš kurį kitados kovojo dabar pats skelbia tikėjimą. Jis pasižymėjo savo aštrumu, kuriuo jis negatyviai sprendė tikėjimą. Povilas stojo prieš Petrą ir Gal. 2,16 aiškino tikėjimo pamatą, tikėjimo pažiūras ir vertę ir rado bendro tikėjimo supratimą. Jis sako: „Ir mes, kurie esame gimimu žydai ir ne nusidėjėliai iš pagonų tarpo. Žinodami, kad žmogus neišteisinamas įstatymų darbais, bet tik tikėjimu į Jėzų Kristų, mes ir įtikėjom į Jėzų Kristų, kad būtumėm nuteisinti tikėjimu į Kristų, ne įstatymo darbais; nes įstatymo darbais nebus išteisintas nė vienas žmogus. Pačią Gal. 2,16 mintį jis išdėstė ir Romos parapijai. Savo šį pamokslą jis nešė nuo Antiochijos iki Romos ir Romėnų laiką taipgi pradeda negatyvų tikėjimo motyvų 1,18 — 3,20 ir ta pačia mintimi apie stabmeldžius ir žydus. Pirmiausiai jis vaizduoja koks nuodėmninkas iš stabmeldžių, vėliau palygina žydą, kuriam trūksta teisingumo. Povilas buvo tų isitikinimų, kad joks tikėjimas negali įvykti, arba negali būti stiprus, ko nežino, kad išteisinimas iš įstatymo darbų nebūna, o gerbimas įstatymo reiškia geras dar-

bas. Su išteisinimu ir prasideda Povilo tikėjimas. Dėl šio savo tikėjimo, jis užmiršta užsigina savo asmenybę, savo teisę ir gyvybę, kad tik laimėti Aukščiausį ir siekti amžino žmogaus tikslo. Sulig Povilo išteisinimas ir sprendimas galimas ne iš įstatymo vykdymo, bet tik pas Dievą. Išteisinimo viltis yra atėjusi dar prieš Kristaus atėjimą, ir ji yra pamatas įstatymo. Kadangi įstatymo davimas yra tas Dievo aktas, ant kurio stovėjo prieš krikščioniškos parapijos ir įstatymas yra tas faktas, kuris Dievo valią apreiškia, todėl jis yra tas Dievo aktas, kuris būtiną pripažinimo reikalauja ir jis yra norma dieviško sprendimo, iš kurio niekas negali išeiti, taip pat jo negali aplenkti. Šis įstatymo gerbimas pasilieka žmogui iki tol, kol jis Kristaus ne pažįsta, ir joks kitas laukimas negalimas, nes jam yra jo likimas nuo Dievo įstatymo paskirtas. Šią negatyvų supratimą Povilas išaiškina Rom. 1—3 ir 7 ir tas paaiškinimas būtinai reikalingas, norint suprasti Povilo tikrą pažiūrą į tikėjimą. Povilas dėl savo mokslo, kurį laikė aukščiausiu tikslu, jam aukojo visą energiją su dideliu pasitikėjimu ir vengė bet kokie konflikto. Savo tikėjimą jis pripildė teisybės rimtumu, tuom papildydamas visą Naująjį Testamentą. Jis nesako, kad žmogus iš įstatymo negali pražūti, bet irgi darbai neišteisina ir nuo pasmerkimo neišgelbsti. Išganyką įgyti gerų darbų pagalba negalima ir vien gerais darbais negali būti įgytas išganymas.

(Bus daugiau.)

Vietuwoš Ewangelikų Viuterionių lietuvių bažnytiniai reikalai.

Spausdiname Doc. Vic. J. Paupero padarytą pranešimą
Liet. Ew. Viut. sinode 1937 m. gruodžio mėn. 19 d. Kaune.

(Tęsinys)

Mūsų parapijose labiausia trūksta evangelizacijos. Tos parapijos, kurias dažniau aptarnauja kunigai ir aplanko žodžio sakotojai, tos ištikro ir parodo didesnio tikybinko gyvumo. Evangelizacija rūpintis žada neseniai su Konfistorijos pritarimu išsteigusi Lietuwoš Ewangelikų Viuteronių Ewangelizacijos Draugija, kurios centras yra Sžanciuose. Evangelizacija lietuvių kalba per spaudą veiktis išlikai nėra platinama. Bet tokio darbo pastutiniausias metais labiau sukruto dirbti baptistai, leiddami jau keturioliktus metus išeinantį mėnesinį „Tiesos Draugą“. Baptistai didesne dalimi į savo rankas paėmė leisti ir mūsų laikams laikraštį „Baitų Draugą“. Tuo aš nepasakau baptistams koki nors priekaištą, kad jie dirba ir rūpinasi evangelizacija, bet tai aš primenu kaip priekaištą mums, liuteronims lietuviams, nes palyginamai mes mažiau tesarūpiname tikybinką spauda ir evangelizacijos platinimu. Žiūrėkime kaip gražiai dirba reformatai. Savo jau dwylktus metus išeinantį dwisavaitinį „Sėjėją“ dabar žymiai padidino ir leis pavienį numerį wis 16 puslapių. O kalia to dar leidžia inteligentams jau keturioliktus metus išeinantį „Mūsų žodį“. Prof. Gaigalaitis „Pagalbos“ knygutę jau leidžia 33 metus, bet dar nedaug Lietuwoš ewangelikų liuteronių lietuvių ją tepažįsta, o dar mažiau ją teskaito. Suwalkijos parapijiečiai mažai dar pažįsta jau trejus metus Klaipėdoje leidžiamą „Lietuwoš Ewangelikų Reliā“. Galėtume tikrai stebėtis kokiū dwasikū maištu minta mūsų parapijiečiai lietuvių. Daugelio namų lentynose, tiesa, rasime senų giesmynų, rasime dar ir „Rojaus Darželį“, o kartais dar ir wieną kitą seną pamokslų knygą, bet tai jau ir wisčas. O lietuvių parapijiečiai labai troškia gywo gawinancio dwasios peno. Pas feletą ūkininkų esu radęs senų lietuwiškų kalendorių ir senų laikraščių, ypacz pirm kato ejušo „Sweczio“ surintus komplektus. Juos kartais iš palėpių ūkininkai susieško žmončių proga ir tada pasidalinę skaito wisį skaityti moką žemios nariai. Tai rodo, kad mūsų parapijiečiai ieško žiems tinkamo dwasios peno.

Sžaiap mūsų parapijiečiai lietuvių kalba laikomas pamaldas lanko gausiai. Kiek iš kelių parapijų lietuvių komunkantų skaiczius apytikriai galime spręsti, parapijiečiams išpažintojė ir Szw. Wafarienėje dalywauja gana dideliu nuosimcziu, bent kai kur palyginamai didesniu nuosimcziu kaip Klaipėdos krašto parapijose. Tacziau dėl dorinio mūsų parapijiečių gyvenimo reikšminių turėtume čia nusištydinti kalbėti ištislas walandas. Nepaslapstis ir tai, kad pirm feleto metų parapijose girdėjosi nusištydinti dėl lietuvių tarnybų netinkamo parapijų turtų twarkymo, ir dėl padarytų bažnytinių turtų išaikwojimų. Apškritai parapijų reikalų twarkyme ryškū tai, kad lietuvių parapijiečiai yra tiek labiau užsišpyrę, žiūri smulkmenų, per mažą tedaboja bendrųjų reikalų, nors sžaiap savo parapijos kunigui dažnai pareiškia daug pagarbos ir nuosimczių. Wiena gal jau pernelg stambi mūsų lietuvių parapijiečių yda, tai mokslo newertinimas, nenoras leisti į mokslus savo waių. Dėl šio mūsų žmonų užsišpyrimo, mes taip mažą teturime lietuvių kunigų ir mokytojų. Rodėl mūsų žmonės wengė savo waius leisti į mokslus, yra daugel priežasčių. Su čia nėra netyrinėjime. Bet reikia tą dalyką aiškiai padrėti, jog jeigu aukštesnio mokslo einanczių ewangelikų lietuvių skaiczius nepadidės, tai ne tik nedidės labiau pasitruošusių lietuvių ewangelikų weikėjų skaiczius, bet ir iš wisio sunkiau klofis pats mūsų bažnytinio twarkymo reikalas. Čia sžai spraga turime užpildyti stoje organizuotai lengwinti paczius mūsų inteligentų pa-

ruošimo sąlygas. Tuo tikslu didesne parapijose ir miesteliuose turėtume steigti mokiniams bendrabuczius, rūpinti mokslo priemones, sudaryti savo paczių lėšomis Szwietimo Fondą. Dabar tik wienų wienintelis lietuvių ewangelikų waių darželis tėra išlaikomas ir tas pats lietuvių Ewangelikų Sžjungos remiamas. O tokių darželių turėtų būti bent kokia penketa. Diaconių, arba parapijos sesuczių ligi šiol dar neturime nei wienos. Tai wis yra stambūs mūsų bažnytinio gyvenimo trūkumai. Mūsų bažnytinio jaunimo organizawimosi ir weikimo reikalai silpni.

Apie parapijų gyvenimą aiškiau nušwies patys parapijų igaliotiniai, darydami savo pranešimus. Aš tepašliečiu tik bendrus mūsų bažnytinio gyvenimo reikalus, kurių nušwietimas ir paaiškinimas turi tikslą parodinti mūsų trūkumus ir wisus čia dalywaujanczius skatinti didesne meile dirbti žmonesne mūsų bažnyčios ateicziai. Iš mūsų parapijų kunigų wis tebesigirdi nusištydinti, kad ne wis parapijiečiai atlieka bažnytinių moksčių pareigą. Dėl to wargsta patys kunigai, nesurinkdami pafankamo atlyginimo, o sukliudomas ir parapijinių trobesių twarkymo darbas. Su užšieniais mūsų bažnyčia neturi bemaž wisikū jokių santykių, jei neskaityti tai, kad kartais mūsų tikėjimo brolių latwių parapijas Lietuwoje atlanlo toks sweczias iš kaimyninės Latwijos, ar sžaiap retai atsilanko toks sweczias iš kitur. Kelios mūsų parapijos gawo pašalpų iš Klaipėdos krašto parapijose surinktų Gustawo Adolfo Draugijos rinkliawų. Patys santykiai su Klaipėdos krašto ewangelikų bažnyčia yra lyg perdaug oficialūs, lyg tai būtų dwiejų atskirų kraštų bažnyčios, o ne wienos ir tos paczių konfesijos bažnyčios tos paczių Walskybės ribose.

(Bus daugiau.)

Per Jo mirtį mes gywi.

Widurnyje Okeano prafiuoro wienas laiwas. Nors wisį laiwo siurbliai buvo paleisti į darbą, bet wanduo weržėsi be perstojo, ir wisos pastangos wandeniui sustabdyti buvo tuščios. „Yra tik wiena galimybė išsigelbėti,“ tarė laiwo kapitonas, „wienas turi savo gywnbę pawojun štatyti ir mėginti laiwo užtaisyti. Kas tai išdris atlikti?“ Wienas žengęs priekin tarė: „Aš noriu tai mėginti!“ Šis pafinėrė. Laiwe buvo trys škylės. Šis užtaisė pirmą, antrą ir paskiausią trečią; čia ji jėgos apleido. Siurbliai wėl ėmė weikti. Wanduo mažėjo ir kapitonas tarė: „Mes išsigelbėti, bet dabar žiūrėkim kur mūsų gelbėtojas!“ Kai jie laiweiliu nusišleido ant wandens, jų gelbėtojas buvo iškilęs wandens pawiršium jau nebegywas. Užšgabėję jo kūną ant laiwo denio pašarwojo, o pasiekę sausumą palaidojo ir pastatė paminklą su užrašu: „Per jo mirtį, mes gywi!“ Ir wisų wardai, kuriuos jis išgelbėjo, buvo paminkle iškalti. Taip jie pagerbė tą, kuris savo gywnbę už juos pawužojo.

Kaip gerbiame mes Tą, kuris iš meilės už mus mirė ant kryžiaus didžiausiame pasijeminime, kad mūsų sielas išgelbėti ir amžinybei laimėti? Iš wof. k. — G. Pts.

Žinios.

Wofietija.

— Kristščioniškoji „Darbių“ sekta Wofietijoje tapo uždrausta. Ji nepripažįsta walskybingumo, todėl pripažinta pawojinga, nes dabar Wofietijoje walskybė tai wisčas ir wisčas priklauso walskybei. „Darbių“ sektos pasekėjai padarė susiwažiamą Elberfelde ir nutarė pakeisti savo iškilią nusištatymą walskybės atžwilgiu. Wisį pajangieji „darbistai“ susijungė į wieną sžjungą, kurios tikslu yra: rūpintis auklėti savo narius filniam gyvenimui ant biblikū kristščioniško tikėjimo pagrindo.

Wennonų sekta taipgi pakeicia kai kuriais atžwilgiais savo nusištatymą. Šie atmesdavo priešaių ir laikydamos

„piktam nespriešinimo“ principo. Todėl jie neidavo tar-
nauti kariuomenėn, buvo nusistatę prieš visoki karą ir
teisumus. Dabar jie, verčiami pakitejusių gyvenimo sąly-
gų Vokietijoje, pradeda nutrūpti nuo savo principinių
nusistatymų ir pradeda praktikuoti priešais bei pripažįsta
apsiginimo reikalingumą.

— Szvietimo ministerio įstatymu uždaroma visosios
ewangelikų ir katalikų mokytojų religinės bei kultūrinės
organizacijos. Šoms dabartinėje Vokietijoje nebėra vieš-
tos. Vietą tikėtai nacionalsocialistų ir valstybinės mokyto-
jų organizacijos.

— Kalėdų švenčių proga radijo stotys buvo įstiprintos
savo programos dalį ir tikybiniams reikalingams. Tikybinio
pobūdžio programa buvo galima girdėti Kūčių vakare
18 val. iš Leipcigo, 21 val. iš Dreisdno. Taip pat gražių
dalykėlių išpildė ir Karaliaučius.

— Biblijos skaitymas Vokietijoje tarp katalikų vis
labiau įsigali. Taip „Stuttgarter Kepler“ Biblijos nau-
jausios laidos praėjusiais metais parduota apie 300 000
egzempliorių.

Rusija.

— Pastaruoju laiku Rusijoje suimti vienas arbiųsku-
pas ir penki vyšlapai kaip „šnipai ir trockininkai“.

— Naujai išleistuoju Sovietų Rusijos įstatymu, baž-
nytinės grupės, kurios užregistruoja valstybės įstaigose ne-
mažiau 20 savo narių su jų parašais, gali laisvai atlikti
savo religines apeigas. Šiuo įstatymu dabar pasinaudoja
Rusijos tikintieji krikščionys ir telkiasi į tokias 20-ties
grupes, kad nors tiek atstovauti už sugriautąsias parapijas.
Tokių grupių iki šiol jau yra užregistruota virš 30 000.
Grupių nariais yra daugiausia tiurtai tikinti, griežti ir
apsisprendę krikščionys. Baikštieji krikščionys ir abejo-
janti nedrįsta dėtis į grupių narius ir duoti registracijai
savo parašo, bijodami spaudimų iš vyriausybės pusės bei
persekiojimų. Tokiu būdu pasidaro tikra krikščionių at-
ranka, kaip Gideonio karių, kovoje prieš midianitus (Bal-
donų knygose 7.).

Stalija.

— Ewangelikų „waldiečių“ laikraštis „La Luce“
neseniai idėjo žinutę, kad vieno jezuito išleistoje katali-
kiskam jaunimui knyguteje tarpe 34 giesmelių, 14 giesme-
lių yra ewangelikų filmės arba turi ewangelikų melo-
dijas. Toliaus laikraštis rašo: „mes užtai nereikalaujame
jokio atlyginimo ir nėsime pavydūs. Bet tikrai stebimės,
kad katalikai ginaši viso, kas tikrai ewangelikų nors
šiekėli parodo. Bet ewangelikų giesmės ir jų melodijos
pasijavina“.

— Florencijos mieste yra dwi ewangelikų našlaiczių
prieglaudos, išlaikomos ewangelikų aukomis. Wiena prie-
glauda yra wadinama „Institut Gould“. Tai wadovauja
ir ją prižiūri „waldiečių“ kunigas Wirgilio Sommani.
Antroji prieglauda wadinama „Pestalocci“ wardu. Ją
išlaiko Stalijos metodistai. Šią prieglaudą prižiūri ir ją
rūpinaši metodistų kunigas italas Melapelle. Šita prie-
glauda remiama kitų šalių metodistų. Waldiečių prie-
glauda yra paczių italų waldiečių išlaikoma.

Prancūzija.

— Šiuo laiku Prancūzija turi virš 41 milijono gy-
ventojų. Religiniu požiūriu jie taip dalinasi: virš wie-
no milijono protestantų, apie 9 milijonai katalikų ir apie
30 milijonų laisvamanių ir kitokių bereliginių.

Danija.

— Jau pradėta ruošti Krikščioniško jaunimo konfe-
rencijai, kuri įvyks 1939 m. Amsterdame. Šiam reikalui
yra sudaryta rengimo komisija iš jaunų energingų žmonių.

Amerika U. S. A.

Įkleista naujos laidos Biblija, kurios tekstas nebuvo
taisytas ir keistas nuo 1901 m. Dabar gi po 5 metų korp-
taus ir atidaus darbo, Bibliją išleido sudaryta speciali
komisija — „American Standard Bible Committee“.

Meksika.

— Meksikos vyriausybė vėl leidžia atidaryti pamal-
doms uždarytasias katalikų bažnyčias. Leidžia ir ewan-
gelikams steigti šventadienio mokyklas bei statydintis mal-
dos namus.

Kaunas. Šį m. sausio mėn. 6 d. Kaune įvyko wof. ew.
liuterionių sinodas, kuriame buvo rinkimai senjoro, wice-
senjoro ir konsistorijos narių. Wisi paliko tie patys, t. y.
senjoru — kun. Titelbachas, wice senjoru — kun. Šekelis.
3 konsistoriją — senj. kun. Titelbachas ir iš pasauliečių —
Šanas.

Siauliai. Šį m. sausio mėn. 9 d. Siauliuose įvyko
Latwii ew. liuterionių sinodas. Senjoru išrinktas kun.
Laukožilė ir wice senj. kun. Urdžė. 3 konsistorijos narius
— senj. kun. Laukožilė ir iš pasauliečių — Wenskus.

Turbarkas. Turbarko ewang. parapijoje 1937 m. gimė
30 kūdikų: 12 berniukų ir 13 mergaitėlių lietuvių ir 3
berniukai ir dwi mergaitės wokiečių. Sutuošta 20 porų:
17 liet., 3 poros wof. ir 5 poros mišrios. Mirė 29 asmens:
22 liet. ir 7 wof. Konfirmuota 35 asmens: 8 her. ir 12
merg. liet. ir 8 bern. 7 merg. wof. Prie Šw. W. Karinės
priimta 1020 asmenų: 325 wyrai ir 505 moterys liet. ir
74 wyrai bei 110 moterų wof. Vigonių atlaikyta: 3 w. ir
1 m. liet. ir 1 w. 1 m. wof. Pajamų liet. kasa 1937 m.
turėjo 3 146,60 litų, o išlaidų 1 565,74 litus. Pajamų wof.
kasa turėjo 1 177,21 litą, o išlaidų 601,33 litus. Praėju-
siais metais buvo atlaikyta 9 kartus liet. ir 7 wof. pamal-
dos. Parapijos trobėsų remonte, buvo perdažyta bažny-
čia iš lauko pusės ir kunigo gyvenamieji kambariai.
Šiais metais numatoma wargoninko namą perstatyti,
bažnyčios stogo antrą pusę skarda uždengti ir dar tai ku-
rių smulksnių remontų. Tuo tarpu kunigo didžiausias
rūpesnis yra naujai aprėdyti bažnyčios altorių. Tam
tikslui aukų surinkta jau 600 litų. Nuo praėjusių metų
spalių 6 d. Turbarkas susilaukė jau anksčiau Turbarko
parapijoje dirbusį kunigą J. Stanaitį. Su jo sugryžimu ir
jaunimo dwasinis gyvenimas pagywejo. Popiečiais įwe-
stos jaunųjų pamaldos. Nors kol kas nusistowėjusios pro-
gramos jaunųjų pamaldoms dar nėra, bet reikia tikėti,
kad greit ją turėsime. Parapijoje weikia du chorai 1 lie-
tuvių ir 1 wokiečių. Turbarko parapijiečiai žengia į
1938 m. pilni wilezių ir didelių pasiryžimų, tikėdami, kad
Dievas jų užsibrežtą darbą laimins.

A. P.

Smalininkai. Šį m. sausio mėn. 16 d. 10 val. Smali-
ninkų ewang. bažnyčioje bus nulaikomos lietuviams pa-
maldos. Pamaldas laikys Turbarko parapijos kun. Sta-
naitis.

Klaipėda. Wisa Lietuwa ir wijas Klaipėdos Kraštas
iškilmingai ruošiasi šwėsti sausio mėn. 15 dieną, t. y. su-
faktį 15 metų Klaipėdos Kr. atwadawimo. Wisuose Diwo
namuose ruošiamos pamaldos, kad padėkoti Aukščiausiam
už taip didelę malonę. Ir Klaipėdoje minėtą dieną 10,30
val. Šw. Jono bažnyčioje ruošiamos iškilmingos pamal-
dos. Šios pamaldos bus transliuojamos per Klaipėdos
radio stotį.

~~~~~
Kurie dar neužsisakė „Liet. Gw. Kelio“
šiemis 1938 metams, neužmirškite
užsisakyti ir paraginti savo kaimyną!

Užsakymus priima redakcija, kiekviena pakto įstaiga ir laiškininkai. Užsakant redakcijai laikraščio kainą: metams 2 litai,
1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pakto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusė m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct.
Leidžia Lietuvių Ewangelikų Susitwintijimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja Kun. P. D a g y s. — Spaudė: „Lituanica“, Klaipėda,
Balangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituanica“, Dagui.